

Een

*De roze kus van de zon op de pasgeboren dag
is Gods vinger die zijn wereld aanraakt.*

– Carina

Het was Maes idee geweest. Waarom zou het huis niet van haar zijn nu Berkley Beck, de Carruthers en alle agressievelingen waren opgehangen? Carina bekeek het kleine houten huis, dat ingeklemd zat tussen het pension van Mae en Fletchers kantoorboekhandel, aandachtig. Het was veel eenvoudiger dan het er op het plaatje uitzag: geen schoorsteen, geen opsmuk, geen struiken en maar één raam. Niet bepaald het droomhuis dat ze verwacht had toen ze het kocht. Nog afgezien van het feit dat het contract een vervalsing was en de verkoop bedriegerij.

Carina vond dat ze er, hoe dan ook, evenveel aanspraak op kon maken als ieder ander. En hoewel het in bezit nemen van door een ander geclaimd land in deze stad als een sport werd beschouwd, had nog niemand dit huis in bezit genomen sinds de vorige bewoners in hun strop gestikt waren. Carina kromp ineen: het beeld stond in haar geheugen gegrift. Al die mannen aan de balken van de stalhouderij als hammen die te drogen hingen. *O, Signore ...*

Ze sloeg een kruisje en legde haar hand tegen haar keel. Het had niet veel gescheeld of ze had er zelf naast gehangen. De herinnering aan die nacht, nu twee maanden geleden, bezorgde haar nog steeds koude rillingen. Maar vandaag scheen de zon fel door de stofwolken heen en overal om haar heen waren de geluiden van handelaars te horen. Geen toortsen, geen schaduwen, geen kwaadaardige kreten: *'Pak Becks vrouw!'*

Ze wist niet of iemand nog dacht dat ze dat geweest was; in elk geval werd het niet meer openlijk tegen haar gezegd. De inwoners van Crystal waren licht ontvlambaar, maar vergaten gruwelijke daden ook snel, vooral hun eigen daden. Niemand sprak nog over die nacht. Een paar dagen nadat de lijken waren losgesneden en begraven, togen alle mannen weer aan het werk alsof er niets gebeurd was.

Kon zij het ook maar zo makkelijk van zich afzetten. Carina sloeg in een beschermend gebaar haar armen over elkaar. Ze was nog niet ongevoelig genoeg, maar ze deed haar best. Dat moest wel. Alleen geharde mensen overleefden in Crystal, Colorado. En dan nog moesten ze geluk hebben.

Hadden ze haar niet 'Lady Luck' genoemd? Joe Turner en al die mijnwerkers die dachten dat Joe door haar toedoen rijkdom en eer verworven had, hadden haar die bijnaam gegeven. Misschien was het een kwestie van geluk om op de juiste plek een schop in de grond te steken, maar de meeste zaken in het leven hingen niet van een dergelijk soort geluk af. Elke keus leidde tot een bepaald resultaat. Waarom zou ze nu anders op een hobbelige straat voor een armoedig huis staan en zich van alles verbeelden?

Ze hield haar hoofd iets achterover en bekeek het huis nog eens. Nog geen anderhalve meter afstand tussen de zijmuur en Maes keuken en de lange tuin daarachter ... Ze overwoog de mogelijkheden. Het zou goed kunnen uitpakken.

'Neem me niet kwalijk, Ma'am.'

Carina draaide zich om en keek de man die haar had aangesproken, aan. Hij had een breed, sympathiek gezicht met bruine ogen, bruin haar, een vierkante kaak en een hoog voorhoofd. Uit zijn blik sprak intelligentie. 'Ja?'

'Kunt u me vertellen waar ik Mr. Shepard kan vinden? Quillan Shepard?'

Ze staaarde hem aan. Moest zij hem vertellen waar hij Quillan Shepard kon vinden? Zij was wel de laatste die dat kon weten. Ze was Quillans vrouw maar, tenslotte.

'In deze brief staat dat ik hem in het pension van Mae kan ontmoeten.' Hij liet het papier zien.

Carina's hart maakte een sprongetje. Twee maanden waren verstreken sinds Quillan vertrokken was. Na de eerste maand had hij Mae geld gestuurd voor Carina's levensonderhoud, maar hij was zelf niet gekomen. Betekende de brief van deze man dat Quillan terugkwam?

'Dat is het pension van Mae.' Carina wees op het twee verdiepingen tellende gebouw naast het huisje. 'Wanneer hebt u met hem afgesproken?'

'Wel, vandaag.'

Vandaag!

'Hij schrijft dat ik bij Mae misschien een kamer kan huren.'

'Dus u blijft overnachten.' *En Quillan misschien ook ...*

'Als we zaken kunnen doen.' De man nam zijn hoed af. 'Mijn naam is Alex Makepeace, ik ben mijnningenieur.' Hij stak zijn hand uit.

Carina nam zijn hand aan. 'En ik ben Mrs. Shepard.'

Hij keek verrast. 'Kijk eens aan. Blijkbaar zit ik op het goede spoor. Is uw man thuis?'

'Nee.'

Alex Makepeace ademde zo diep dat hij bijna stikte. Dat zou hij snel afleren: de straten van Crystal waren daar veel te stoffig voor. Hij hield een hand voor zijn mond, hoestte en spuwde discreet. 'Dan zal ik maar op zoek gaan naar een kamer.'

'Er is geen kamer vrij. Behalve ...' Werd de beslissing nu voor haar genomen? 'In feite komt er vandaag een kamer vrij. U boft, Mr. Makepeace.'

'Zeg maar Alex. Ik hoop binnenkort nauw samen te werken met uw man.'

Ze glimlachte bijna. 'Blijkbaar kent u mijn man nog niet.'

Alex Makepeace keek haar onderzoekend aan. 'Heeft hij soms slagtanden en klauwen?'

Carina schoot in de lach. 'Nee, dat niet. Maar als hij nauw met iemand samenwerkt, zou dat bij mijn weten voor het eerst zijn.'

'Aha.'

'We kunnen het beste samen naar Mae gaan. Het is mijn kamer die vandaag vrijkomt.'

'Maar Ma'am!'

Ze glimlachte. 'Maakt u zich geen zorgen. Ik trek in het fraaie huis ernaast.' Ze maakte een weids armgebaar. 'Meer kan een mens toch niet verlangen?'

Ze lachten allebei hardop; toen werd hij weer serieus. 'Nee, Mrs. Shepard, ik kan uw kamer echt niet nemen.'

'Wel, dat kunt u maar beter wel doen. Die kamer zal weer bezet zijn voordat het ledikant koud is.' Zoiets zou ze vier maanden geleden nooit gezegd hebben. Maar ze was er achter gekomen dat het letterlijk zo was. Eigenlijk had zij haar kamer destijds gestolen van Joe Turner, die al een aanbetaling gedaan had. Of nee, niet zij; Berkeley Beck had de kamer voor haar gestolen.

Carina zuchtte. Er was te veel gebeurd in die vier maanden. Ze liep de nog nauwelijks verweerde trap op; de oude trap was door de overstroming weggeslagen. Mr. Makepeace haalde haar snel in en hield de deur voor haar open. Carina ging naar binnen.

Mae zat aan het bureau haar boekhouding te doen. De blauwe stof van haar japon stak aan weerskanten van de rugleuning dertig centimeter uit. Mae was er niet bepaald slanker op geworden terwijl ze van haar schotwonden herstelde. Maar ja, terwijl Mae het bed moest houden, had Carina haar dan ook pasta, brood en lekkere Italiaanse kaas te eten gegeven – net zolang tot de ingrediënten die Quillan voor haar had meegebracht, op waren.

Mae keek op, haar onderkinnen vormden nog altijd een verbinding tussen haar hoofd en haar borst. 'Zeg het eens, wat is er?'

'Mae, dit is Alex Makepeace, Quillans mijnningenieur.'

Hij begon af te zwakken door te zeggen dat er nog niets zeker was, maar Carina viel hem in de rede. 'Hij heeft een kamer nodig, en ik heb gezegd dat hij de mijne kon krijgen.'

Maes lila ogen gingen wijd open van verbazing. 'Neem je het huis echt?'

'Waarom niet? Ik heb het gekocht en ervoor betaald.' Net als een onbekend aantal mensen met koopcontracten die er exact hetzelfde uitzagen als het hare. Maar in Crystal gold de uitdrukking 'hebben is hebben en krijgen is de kunst' meer dan waar dan ook, en iedereen behalve zij geloofde dat het er spookte. 'Binnen een uur kan ik inpakken en wegwezen.' Ze zou in tien minuten klaar zijn, dankzij haar man, die haar van al haar bezittingen had afgeholpen.

Natuurlijk had hij alleen maar gedaan wat hij moest doen: haar kapotte wagen met inhoud en al van de weg halen, zodat hij en anderen er langs konden. En op dat moment was hij bovendien haar man nog niet. Dat was hun eerste ontmoeting geweest. *Bene*.

Het bewoonbaar maken van het huis zou nog het moeilijkst zijn. Ze griezelde bij de gedachte aan de smerige Walter Carruther en zijn broers die er hadden gewoond. Als er al geesten in dat huis waren, moesten zij dat wel zijn. En ze had bij leven al genoeg last van hen gehad, *grazie*. Ze had geen geesten nodig om zich hen te herinneren. Bovendien was het haar huis.

Mae hees zich overeind. 'Dan wil ik uw naam daar in het boek, een voorschot en huur voor de eerste week. Huur altijd vooruit betalen.' Dat was haar vaste afkondiging, voor het geval een van haar huurders iets overkwam dat zo fataal was dat Mae de huur nooit meer zou kunnen innen.

Carina liet hen alleen om de details af te handelen. Ze ging de trap op naar het slaapkamertje met de canvas muren dat nauwelijks groter was dan de box van een paard en dat de laatste maanden haar thuis was geweest. Hoewel ze vond dat ze enorm geboft had dat ze deze kamer had gevonden, was ze er niet rouwig om dat ze er alweer uit vertrok.

Het lag alleen aan haar eigen ijver dat ze geen luizen had overgehouden aan het dunne matras op het ledikant. En de kleine, karamelkleurige *topo* waarmee ze de eerste ochtend had kennisgemaakt, rende nog altijd regelmatig over de vloer en onder de deur door. Geen katten, had Berkley Beck haar gewaarschuwd. In Crystal hield men geen katten om de knaagdierenpopulatie te beteugelen.

Bene. Prima. Ze had geleerd genoeg te nemen met de bestaande situatie. Ze haalde een valies en een zwartleren schoudertas onder het bed vandaan. De schoudertas was zwaar vanwege nonna's zilver, de boeken die ze op de berg had weten te redden en de brieven en foto's die ze had meegenomen, herinneringen aan een volkomen ander leven. Ook de zeegroene japon die ze op haar bruiloft had gedragen, zat erin.

Carina liet haar gedachten erover gaan. Vergane glorie, net als de ceremonie waarvoor ze hem had gedragen. Hoewel ze de zijde voorzichtig had geborsteld en het overgebleven kant had gerepareerd,

had ze het meeste moeten afscheuren en weggooien. Maar wie weet was de japon toch nog de moeite van het bewaren waard; bovendien had ze weinig kleren sinds haar kledingkoffer samen met de wagen in de beek diep onder de klip was beland.

Ze pakte haar reserverok en -blouse, ondergoed en nachtjapon bij elkaar en stopte die in het valies. Een haarborstel en spiegel, tandpoeder en tandenborstel en het restant van een stuk zeep, op de dag van haar aankomst in Crystal van een venter gekregen, vormden haar hele bezit. Dat was wel heel weinig huisraad.

Onder het dunne, met stro gevulde kussen lag een roodleren boek; ze pakte het en streelde met haar vinger over de naam die voorin stond. *Rose Annelise DeMornay*, Quillans moeder. De woorden in het boek waren kostbaar, omdat ze een vrouw tot leven brachten die Carina misschien zou hebben leren kennen als het leven niet zo wreed geweest was. Maar God wist wat goed voor haar was. Voorzichtig stopte ze het boek in de leren schoudertas. Met een laatste blik verzekerde ze zich ervan dat er verder niets meer in de kamer was. Ze pakte de tassen op en begon de trap af te lopen, worstelend met het gewicht.

Mr. Makepeace zag het en haastte zich haar tegemoet. 'Zal ik u even helpen?' Hij pakte de tassen aan.

Samen liepen ze naar het naburige huis. Carina bleef op de stoep staan en moest zich vermannen voordat ze de deur probeerde. Die was open, net als de vorige keer dat ze de kruk omdraaide. De vloer lag nog altijd bezaaid met dekens en afval, en twee maanden leegstand hadden de stank niet verminderd. Geesten stonken niet. Maar het huis stonk wel degelijk.

Ze keek naar de bruine vlekken op de muren en de vloer en herinnerde zich hoe de Carruther met het litteken tabakssap in de richting van haar voeten had gespuugd. *Bene*. Ze zou hen uit dit huis verdrijven. 'Laat de tassen maar daar op de stoep staan', zei Carina. Ze draaide zich om en zag de uitdrukking op het gezicht van Alex Makepeace. Het was bijna grappig: zo moest zijzelf ook gekeken hebben toen ze het huis voor het eerst zag.

'Mrs. Shepard, u kunt toch niet ...'

'Misschien wilt u zo vriendelijk zijn te helpen deze dekens verplaatsen.'

Hij sloeg een blik op de vloer. 'Waar wilt u ze hebben?'

'In de achtertuin. Zo ver weg dat de vlammen het huis niet bereiken.'

Ze begonnen tegelijk te lachen. Hij bukte zich en raapte zo veel mogelijk van de bedorven ruikende wol op. Carina volgde zijn voorbeeld. Toen alles wat op de vloer had gelegen op een kale plek midden in de achtertuin lag, doordrenkte Carina het met petroleum uit Maes keuken en stak de stapel aan. Ze deed een stap achteruit en ging naast Mr. Makepeace staan, die een emmer water klaar hield om alles wat te ver van het vuur terecht kwam, nat te maken. De dekens vatten vlam en brandden fel; ze bleef toekijken tot de vlammen doofden. Alex Makepeace doofde de as met het water en met zijn laars.

'Dank u wel.' Ze draaide zich weer om naar Maes pension. 'De rest regel ik zelf wel.'

'Dan ga ik mijn bagage maar eens uit de stalhouderij ophalen, denk ik. Weet u absoluut zeker dat ik die kamer kan gebruiken?'

'Absoluut. O ja, de kleine *topo*, de muis, is aardig tam.'

Alex Makepeace glimlachte en bleef staan. 'Mrs. Shepard, dit was een aangenaam onthaal. Dank u wel.'

'Graag gedaan. Houd uw zakken in de gaten.'

'Wat bedoelt u?'

'Hoewel Crystal zichzelf onlangs van gewelddadige types bevrijd heeft, lopen er nog altijd veel personen met lange vingers rond.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Bedankt voor de waarschuwing.' Hij zweeg even. 'Weet u misschien wanneer uw man ...'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb geen idee.' Ze wilde er ook niet aan denken. Twee maanden van elkaar gescheiden na die ene nacht samen en de gruwelijke gebeurtenissen die daarop volgden, waarbij ze ternauwernood aan de dood ontsnapt was ... Nee, ze kon er niet over nadenken. Quillan zou komen wanneer het hem uitkwam. Zij was blijkbaar niet belangrijk genoeg om aandacht aan te schenken.

Alex Makepeace ging op weg naar de stalhouderij en Carina ging Maes keuken in. Ze vulde een emmer met groene zeep en kokend water, pakte wat lappen en nam dit alles mee naar het

huisje. Het bestond uit één kamer; tegen een van de muren stond een zwart kookfornuis met een ventilatiepijp naar het dak. De vloer bestond uit houten planken; dat was beter dan de vloer van het hutje van haar vriendin Èmie, die van aangestampde aarde was.

Carina zette de emmer naast de open deur en inspecteerde de kamer. Nu het stinkende afval weg was, moest ze alleen nog de vuiligheid aanpakken. *Bene*. Hoe eerder ze begon, hoe eerder het klaar was. Ze dompelde de eerste lap in het sop en begon bij een vlek halverwege de muur.

Quillan liet de paarden stilhouden, de beide zwarte, Jack en Jock, en de twee achterste paarden, de zwaargebouwde Clydesdales. Het span had zijn uiterst volgeladen wagen naar de stalhouderij in Central Street getrokken. Hij stopte vlak voor de enorme deuren die hij samen met Alan Tavish in de herbouwde stalhouderij had opgehangen nadat de eerste door de overstroming waren weggespoeld.

Met de smaak van het stof van de weg nog in zijn mond sprong hij van de bok, zette zijn hoed even af en schudde zijn schouderlange haar naar achteren. Er zat beslist kou in de lucht; op deze hoogte was september altijd riskant. Quillan inspecteerde de straat, zoals altijd tjokvol mijnwerkers, venters die aan de mijnwerkers verdienden, vrachtrijders die aan de venters verdienden en dieven die verdienden aan iedereen die even niet op zijn zakken lette.

Crystal was explosief gegroeid. Uit de mijnen van Joe Turner, Elden Jeffries en Samuel Furber kwam bijna evenveel zilver als uit de reusachtige zilvermijnen in Leadville. En binnenkort zou dat ook voor de mijn van Cain Bradley gelden. Quillan liet zijn hoofd hangen. Ja, het was Cains mijn, al was het eigendomsrecht overgedragen aan Cains zoon D.C. en aan hemzelf; ze waren gelijkaardige partners.

Quillan kon de mijn nog niet als zijn eigendom beschouwen, al moest hij daar maar eens aan beginnen nu hij de ingenieur ging inhuren die de investeerders uit het oosten gestuurd hadden. Vandaag hadden ze afgesproken, om precies te zijn. Hij slaakte een diepe zucht. Hij had hier niet naar uitgekeken – dat deed hij nog

steeds niet. En hij had er vreselijk tegenop gezien om naar Crystal terug te gaan.

Twee maanden onderweg was niet lang genoeg om een ander licht te laten vallen op de straten waar burgerwachten de dood van Cain Bradley hadden gewroken. Ja, want dat was uiteindelijk hun excuus geweest. De stad was in opstand gekomen tegen de agressievelingen die de boel al zo lang geterroriseerd hadden. Later had hij gehoord dat Ben Masterson tot burgemeester gekozen was en dat het stadsbestuur gezuiverd was van die schoften van Berkley Beck. Dat was allemaal positief, maar het veranderde niets aan het feit dat Cain dood was. Quillan was nu achtentwintig, en Cain was de eerste man in zijn leven geweest die hij graag zijn vader had willen noemen.

Hij draaide zich om en floot naar de hond die nog op de bok van de wagen zat. De bruinwit gevlekte straathond liep naar de zijkant, sprong naar beneden en liep met Quillan mee naar de geopende ingang van de stalhouderij. Daar stond Alan Tavish af te rekenen met een man die, met een aantal koffers om zich heen, betaalde voor het onderhoud van zijn span paarden. Deze nieuwkomer was niet meegekomen met de postkoets van Steven en McLaughlin.

Alan draaide zich om. 'Ha, Quillan.' Tegen de andere man zei hij: 'Dit is 'm nou.'

De nieuwkomer keek op. 'Quillan Shepard?'

Quillan kwam in de schaduw van de ingang staan. 'Zeg maar Quillan. Bent u Alexander Makepeace?'

'Ja. Zeg maar Alex.' Ze schudden elkaar de hand. 'Wel, dat is ook toevallig. Ik kwam alleen mijn koffers halen. Ik heb een kamer gehuurd in Maes pension. Dat wil zeggen, je vrouw heeft haar kamer aan me afgestaan.'

Quillan liet de hand van de man los. Had hij dat goed gehoord? 'Mijn vrouw? Gaat ze weg bij Mae?' Had Carina nota bene in twee maanden haar nederlaag aanvaard? Was ze op dit moment haar vertrek aan het regelen? Aan het ontsnappen?

Alex Makepeace schudde zijn hoofd. 'Ik was al bang dat het jou niet zou aanstaan. Ze trekt in dat armoedige huisje ernaast.'

Quillan dacht aan het huis dat Carina op een valse manier via Berkley Beck had 'gekocht'. Wat was haar bedoeling nu? Waarom

trok ze daar in? Was ze toch van plan samen met hem een huishouden op te zetten? Zijn hart sprong op maar kwam meteen weer tot bedaren. Hij mocht die gevoelens niet opnieuw toelaten; hij wist wel beter.

‘Heb je de kamers van Mae gezien?’

Alex schudde zijn hoofd. ‘Nog niet.’

‘Dan weet je nog niet wat armoedig is.’

‘Aha.’ Alex keek door de deuropening naar buiten. ‘Dus hoe eerder we die mijn van jou kunnen exploiteren, hoe beter, hè?’

Quillan nam niet de moeite hem te vertellen dat hij meer dan genoeg verdiende met vrachtvervoer en dat hij liever niets met de mijn te maken wilde hebben. Dat ging niemand wat aan. ‘Terwijl jij je kamer betreft, ga ik bestellingen afleveren. Ik heb een wagen vol vracht uit te laden.’ Eigenlijk waren het geen bestellingen, maar Quillan wist precies waar hij de zaken die hij gekocht had, heen moest brengen en wie ze van hem zou kopen zonder een cent op zijn prijs af te dingen. Alleen Carina dacht dat ze met hem kon marchanderen. Alleen Carina kon dat ook.

Quillan fronste zijn wenkbrauwen. ‘Zullen we over twee uur hier afspreken?’

Alex Makepeace keek hem verbaasd aan. ‘Wil je niet liever eerst nog even naar je vrouw toe?’

Uit Quillans reactie viel niets op te maken. ‘We handelen eerst onze zaken af, zodat we de mijn bij daglicht kunnen bekijken.’

Alex trok zijn mondhoeken naar beneden en knikte. ‘Prima.’

Quillan keek hem na toen hij met zijn armen vol bagage vertrok. Hij deed zijn best om zich niet voor te stellen dat Alex Makepeace in Carina’s ledikant sliep, maar ja, hij had ook vreselijk zijn best gedaan zich niet voor te stellen dat zij daar sliep. Hij draaide zich om naar Alan en greep de oude stalknecht bij zijn schouders. ‘Hoe gaat het met jou, Alan?’

‘Best. En wat is er nou zo dringend dat je niet even je meisje kunt opzoeken?’

‘Zoek nou geen ruzie.’

‘Bij Maria en alle heiligen, man, ze is je vrouw!’

‘Ik weet dat ze mijn vrouw is. Ik heb al aangeboden haar vrij te laten.’